

## Küldetés felhatalmazottsággal

Lekció: Ef 6,10-18/Textus: Mk 6,7-13

Kedves Gyülekezet!

Igénk, a református bibliaolvasó kalauz által mai napra kijelölt újszövetségi igeszakasa, melyben Jézus kiküldi tanítványait, hogy menjenek el és hirdessék szavakkal és tettekkel, hogy az Isten országa elérkezett hozzájuk. A felolvasott igeszakaszunk alapján, ma azt fogjuk körbejárni, hogy hogyan küldi ki Jézus tanítványait, mit jelent a hatalommal való felruházás, ennek fényében pedig, miért égetően fontos, hogy keresztyénekként világunk „határokat felolvasztó tégelyében” egyre inkább betöltsük küldetésünket.

Először tehát nézzük meg, hogy hogyan küldi Jézus tanítványait. Azt olvassuk, hogy ezek után magához hívta a tizenkettőt. De minekutána? Korábban a negyedik és ötödik résztől azt olvassuk, hogy Jézus tanított, kiűzte az ördögöket a gadarai megszállottból, feltámasztotta Jairus lányát, meggyógyítja a vérfolyásos asszonyt, majd Názáretbe ment, ahol elsősorban elutasításban volt része. Az „ezek után” tulajdonképpen nem más, mint egy felkészítő időszak leírása. Jézus maga is, mint egy igazán jó Mester, bemutatott tartott tanítványainak arról, hogy mire hívja őket: az Isten uralmának meghirdetésére, hatalom gyakorlására tisztátalan lelkek felett, gyógyításra és szembe nézésre azzal, hogy el is utasíthatják őket.

Ezek után, azt olvassuk, hogy Jézus magához hívta tanítványait. Ez nagyon megnyugtató: hiszen nem mustrát tartott, hogy „te, te és te vagy a legalkalmasabb a feladatra; te, te és te egy hetes böjt után sem értek még meg rá”, hanem önmagához hívja mindegyiküket. A feladatra való alkalmasság nem a tanítványoktól jön, hanem a kiküldő Jézustól! Tőle indul minden! Ő az, aki magához hívja őket; Ő az, aki kiküldi őket; Ő az, aki hatalmat adott nekik és Ő az, aki megparancsolja, hogy hogyan készüljenek fel az útra. Jézus a kezdeményező, a kiküldő és a Mester, aki önmaga küldetésének részeseivé teszi őket.

Jézus önmaga küldetésébe vonja be a tanítványokat, hiszen magáról is azt mondja, hogy küldetésben van. A názáreti zsinagógában elhangzott prédikációjában messiási tevékenységét az ószövetségi próféciaik beteljesedésének tekinti. Úgy olvassa fel azt az ézsaiási igeszakaszt, hogy rámutat arra, hogy Ő az, akiről Ézsaiás úgy prófétált, hogy az Úrnak lelke nyugszik rajta, mert felkente az Atya. Őt küldte el, hogy örömhírt vigyen a szegényeknek, bekötözze a megtört szíveket, szabadulást hirdessen a foglyoknak, és szabadon bocsássa a megkötözötteket, hogy hirdesse az Úr kegyelmének esztendejét.

Az a Jézus hívja magához és küldi ki tanítványait, aki maga is küldetésben van és ezt a messiási küldetést az Atya megbízásával, felhatalmazásával, a Szentlelkének erőterében végzi.

Tehát egyrészt azt látjuk, hogy Jézus saját küldetésébe bevonva, magához hívva indítja útnak tanítványait. Méghozzá kettesével. Nem egyedül, hanem kettesével. Érdekes, hogy nem egyéni hősöket küldött ki Jézus, hanem a Lélekre és egymásra támaszkodó tanítványokat. Nem tudták volna elvégezni a küldetést, ha nem a Lélekre figyelnek, de milyen jó, hogy ott voltak egymásnak. Mind a zsidóságban, mind pedig az őskeresztyénségben egyaránt gyakori szokás volt a küldöttek kettesével való kiküldése, mely nemcsak a nagyobb biztonságot szolgálta, hanem a tanúskodás hitelességét is erősítette. Valószínű a felsoroltakon kívül, ennek több előnyét is tapasztalhatták, hiszen ha az egyik nem találta a szavakat, akkor valószínű a másik megtalálta, vagy amíg az egyik beszélt, addig a másik imádkozott érte. Amikor megtapasztalták Isten hatalmának valóságát meg tudták osztani egymással az örömeiket. De annak a keserűségét sem kellett egyedül hordozni, ha valahol elutasították őket. Áldás van a testvéri közösségben! Ma sokszor inkább a kihívás oldalát látjuk annak, hogy nem egyedül kell betölteni a küldetésünket, inkább tehernek tekintjük, hogy alkalmazkodni kell egymáshoz, hogy el kell hordozni egymás gyengeségeit, hiányosságait, pedig a Lélek különleges ajándéka igen erőteljesen tud kiáradni

minden olyan testvéri közösségben, ahol Krisztushoz igazodva próbálják újra és újra elhordozni egymást!

Hogyan küldi ki Jézus tanítványait? Magához hívva, kettesével, majd azt olvassuk, hogy felhatalmazta őket. Ennél a pontnál kicsit hosszabban időzünk. Mivel a tanítványok küldetése a Krisztus küldetésében való részesedés, ezért ebben a küldetésben, ők is minden emberi nyomorúság orvosai lehettek. Mint követek, a küldőjük személyét képviselik és tőle kapott jogait érvényesíthetik. Az itt levő görög hatalom szó egyszerre jelent teljhatalmat, lehetőséget, képességet, valamint hatalmi területet. Ennek fényében úgy is érthetjük azt, hogy Jézus hatalmat adott a tanítványoknak a tisztátalan lelkek felett, hogy jogosultságot adott nekik arra, hogy Isten uralmát, a Tőle kapott teljhatalommal hozzák el emberek életébe. Nem régen látták, ahogy Jézus parancsszavára mintegy kétezer gonosz lélek elhagyja a gadarai megszállottat, halottat támaszt fel, beteget gyógyít meg. Jézus azzal, hogy hatalmat adott, mintha ezt mondta volna: „én ezt tettem, most pedig nektek is jogosultságot adok arra, hogy ugyanezt tegyétek. Ugyanúgy járhattok el minden gonosz lélekkel és a betegségekkel szemben, ahogy én jártam el.”

Ez a különleges hatalommegosztás pedig nemcsak egy múltbeli történet eseménye, hanem azóta is minden keresztyéné, a miénk is! A mi keresztyénségünk meghatározó valóságává kell válnia annak, hogy Jézus hatalmat adott, jogosultságot arra nézve, hogy magunk és mások életében is teret nyissunk Isten uralmának az Ördög uralmával szemben! De mindez csak akkor működik, ha élünk is vele! Semmilyen hatalommegosztás, jogosultság adás nem ér semmit, ha nem élnek vele! Hiába kapunk egy éves ingyenes úszóbérletet, ha nincs időnk elmenni úszni. Hiába hatalmaznak fel bármilyen tisztségre, ha nem lépünk bele, nem kezdjük gyakorolni azt. Hiába a felhatalmazottságunk is, ha úgy éljük az életünket, hogy csak sodornak az események, nem tudjuk kihez tartozunk, mit kaptunk Jézus halálával és feltámadásával, illetve hiába tudjuk, ha nem élünk vele! A Heidelbergi Káté 32. kérdés feleletében így fogalmazták meg felhatalmazottságunkat: „Miért hívnak téged Krisztusról keresztyénnek? Azért, mert hit által Krisztusnak tagja és így az Ő felkenetésének részese vagyok avégre, hogy nevére én is vallást tegyek, magamat élő hálaáldozatként neki adjam s a bűn és Ördög ellen ez életben szabad lelkiismerettel harcoljak és azután Ővele együtt minden teremtmény felett örökké uralkodjam.”

Úgy fogalmazza meg ezt a református dogmatika, hogy ez a keresztyén ember hármas tisztsége: próféta – aki Róla beszél; főpapi – aki áldozatot mutat be; királyi – mint, akik hatalommal harcol az ellenséggel és örökkön uralkodik. Ahogyan Jézus maga is ezt a hármas tisztséget élte elénk, úgy hívja tanítványait is ebbe! Mondhatjuk, hogy „mi keresztyének vagyunk”, de ha nem élünk abban, hogy Róla beszélünk embereknek, ha nem adjuk életünk minden kicsi négyzetméterét uralma alá mindennap, ha nem harcolunk az Ördög ellen, nem vagyunk Vele napi élő kapcsolatban, akkor lehet, hogy bár követőjének tekintjük magunkat, de a valóságban egy helyben toporgunk, bálványaink és magunk körül forgunk, és sokkal inkább csak névleges keresztyének vagyunk, távol élve attól a keresztyénségtől, ahol Jézus küldetésében élve, felhatalmazottsággal járunk a világban.

Jézus hatalmat adott tanítványainak. Ezt a hatalmat pedig kereszthalála és feltámadása által tette teljessé, mellyel lefegyverezte az Ellenséget. Mennybemenetelekor azt mondta, hogy Neki adatott minden hatalom mennyen és földön. Így ír erről Pál a Kolosséiakhoz írt levelébe: „Lefegyverezte a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, nyilvánosan megszegyenítette őket, és Krisztusban diadalmaskodott rajtuk.” Ártalmatlanította az Ellenséget, és ennek a megtapasztalásába hívja övéit! Hogy ők maguk is szabaduljanak meg az Ördög minden felettük gyakorolt hatalmától és mások életébe is ezt munkálják!

Mire adott hatalmat a kiküldésben Jézus tanítványainak? A tisztátalan lelkek felett és a gyógyításra. Mind a gonosz lelkek erejének megtörése, mind pedig a gyógyítás Isten e világba betörő uralmának jele. Ne toljuk el magunktól a küldetést azzal, hogy nekünk ezzel nincs dolgunk, hiszen ma már nincsenek gonosz lelkek, nekünk nem kell démonokat kiűzni, nincsenek megszállottak, hiszen azokat gyógyszerrel kezelik a pszichiátrián. Igen, sajnos sokszor összerosódik az, hogy hol segít egy-egy megbetegedés miatt csak gyógyszer (és van olyan, amikor tényleg csak gyógyszer segít), és hol van a betegség mögött

az Ördög kötöző munkája. A Gyógyító jelenlét könyv szerzője Leanne Payne, amikor pszichiátriai osztályon dolgozott, akkor értette meg a lelki harcban való felhatalmazottságát, amikor erős képi és gondolati kísértések között - melyek igen hasonlítottak sok ott kezelt beteg tünetéhez - felkiáltott Istenhez: >>„Uram, vedd el tőlem ezt. Küldd el ezt a mocskos, borzalmas dolgot.” De az Úr azt mondta: „Nem. Te tedd meg!” Akkor tanultam meg, mi a spirituális felhatalmazás. Istenre fókuszálva, és arra, hogy bennem él, hatalmat gyakoroltam a gonosz lélek felett, amikor megmutatkozott, és megparancsoltam neki, hogy távozzon. Néhány hónap után, amint ezt újra és újra megtettem – ami intenzív képzés volt arról, hogy mit jelent a középpontunkból cselekedni, ahol Krisztus lakozik – teljesen szabad voltam a zaklatástól.”<< Ez nagyon jól szemlélteti, hogy hogyan kell nekünk magunknak a felhatalmazottsággal élni: a Jézussal való kapcsolatban megerősödve, a Szentlélek erőterében egy-egy kísértésnél, kárhóztató vagy Istentől eltávolító gondolatnál, képnél nekünk kell kimondani, hogy „Én Jézushoz tartozom! Távozz tőlem Sátán!” Azt mondja Jakab apostol, hogy „álljatok ellene az ördögnek és elfut tőletek”.

Amikor harcolunk az ördöggel, Jézus nevét felemelve, azt a győzelmet valljuk meg, amit Jézus aratott a Golgotán a Sátán felett. Még ha mi nem is tudjuk, nem is látjuk tisztán, hogy micsoda erő van ebben, az Ördög nagyon is jól tudja, és ott, ahol hittel megvallják Jézus uralmát, hatalmát, ott ő csak térdet hajthat és visszalépésre kényszerül. Lehet, hogy nem végleg, de ha újra és újra Jézus golgotai győzelmét emeljük fel, az ördög meghátrál. Tisztán kell látnunk, hogy az Ördög kemény ellenfél, mindent megtesz azért, hogy tönkre tegye Isten tervét, teremtményeit, azért jött, hogy lopjon, öljön és pusztítson. C.S. Lewis a Csúrcsavar levelei című könyvében szemléletesen írja le, hogy úgy tekint az Ördög az emberre, mint a prédájára. Ezt mondja a főszereplő Csúrcsavar: „számunkra az ember elsősorban táplálék. Célunk, hogy a magunk akaratába szívjuk fel az ő akarátát és hogy saját énünk területét növeljük az ő rovására.”

Harc folyik az elménkért és a szívünkért! Újra és újra emlékeztetni kell magunkat, hogy háború van! És mi a győztes oldalon állunk! Jézus oldalán, aki felhatalmazott minket, hogy ugyanazzal az erővel, a Lélek erejével szembe nézhessünk és harcolhassunk az Ördög ellen. A lekciónban felolvasott ígérés pedig azt az eszköztárat elénk tárja, amit újra és újra, nap, mint nap magunkra kell vennünk azért, hogy az Ördög támadásaival szemben megálljunk.

A cél azonban nemcsak az, hogy mi magunk szabadon éljünk a bűntől és a kötöttségektől, hanem Jézus minket is kiküld a világba, hogy ott mondjuk el az embereknek, van megmentő szeretet, van kiút a sötétségből, van kiút a kötöttségből. És ha kell, akkor Ő tovább vezet Lelke által abban, hogy hogyan segítsük szabadságra az Ördög hatalmából az embereket! Akár úgy, hogy mi magunk imádkozunk értük megtagadva életük felett a Gonosz erejét és hatalmát, akár úgy, hogy többedik beszélgetés után, elhívjuk őket egy lelkésszel való szabadító imádságra. És igen imádkozhatunk mások gyógyulásáért és lehetünk Isten kezében eszközök ebben is. Azzal az imádsággal, hogy „Uram neked hatalmadban áll, hogy megtegyed a csodát, kérünk, cselekedj! Ha nem itt és most, hanem orvosokon keresztül akarod őt meggyógyítani, kérünk, biztosítsd szereteted, jelenléted felől!”. Ha a Lélek arra indít, akkor akár imádság előtt meg is kenhetjük a beteg homlokát olajjal. Ez egy jelképes cselekedet, mellyel megvallod, hogy Jézus uralmát várod ebben a helyzetben De ezekben az imádságokban nem feltétlenül az a gyógyulás útja, hogy a testi baj eltűnik, hanem az, ahogyan a beteg belép a Szentlélek jelenlétébe és ott Isten szeretete veszi őt körbe és biztosítja afelől, hogy Ő vele van.

Jézus a hirdetett evangélium valóságát pecsételi el Jézus jelekkel és csodákkal: a Gonosz által megkötözöttek szabadságot nyernek, a betegek meggyógyulnak. Azt olvassuk, hogy „a tanítványok pedig elindultak, és hirdették az embereknek, hogy térjenek meg; sok ördögöt kiűztek, sok beteget megkentek olajjal, és meggyógyították őket”. Azt tapasztalom, hogy mi hadilábon állunk mindkét területen: mind az evangélium hirdetésével, mind pedig a jelekkel és csodákkal. A szerdai bibliaórán megállapítottuk, hogy a kettő együtt és egyensúlyban volt jelen. Nemcsak beszéltek Isten országának eljövételéről, hanem tulajdonképpen be is mutatták. Miért nem működik ez nálunk? Miért van az, hogy alig tapasztaljuk meg, hogy valaki az Ördög fogságából kiszabadul, vagy meggyógyulva dicsőíti Istent

hatalmáért? Engedjük Isten Szentlelkének, hogy megvizsgáljon minket! Ő nem változott, Ő ma is életeket akar menteni és bennünket akar ebben eszközként használni! Engedjük a Léleknek, hogy rámutasson, hogy miért nem tudunk küldöttek lenni e világban? Milyen akadályok lehetnek munkája előtt szívünkben? Életünk melyik területén nem Ő az Úr? Hol vannak az engedetlenségeink? Hol állunk ellen a Szentlélek munkájának? Hol altat minket az Ellenség? Szintén Csűrűcsavar leveleiből idézem: „Vannak korszakok, amikor az emberek langyosak és önelégültek, s olyankor az a dolgunk, hogy még mélyebb álomba ringassuk őket.” Vajon nem ilyen álomban vagyunk-e mi is? Engedjük a Léleknek, hogy leleplezze szívünk langyosságát, önelégültségünket, magunkba zárt, mindig önmagunkat vizsgáló szívünk elhajlását! Hívjuk, várjuk Isten Lelkét, hogy először minket ébresszen fel, minket térítsen vissza Önmagához, hogy aztán másokat is Hozzá vezethessünk!

Aztán az is előfordul velünk, hogy sok tépelődés után egy beszélgetés során előhozakodunk az evangéliummal, de valahogy olyan jelentéktelennek hangzik az egész, amit mondunk... Miért tűnik úgy, hogy a világ mondanivalója annyival hangosabb, az evangéliumnál? Talán egyrészt azért, mert az evangélium természete nem az, hogy „hangosan kiált az utcasarkon”, hanem az, hogy „szelíden szólal meg”. Másrészt pedig talán azért, mert az Ördög ellenérdekelt abban, hogy éljük és hirdessük az evangéliumot. Harmadrészt pedig azért is lehet így, mert a mi életünkben is erőtlenség az evangélium ereje. Éljük az életünket és Jézus csak egy elhanyagolható résszé válik benne, nem pedig a mindent meghatározó egésszé. Ha ez most érint téged, akkor hívd és várd a Szentlelket, hogy megerősítse akarodat, hogy együtt tudj Vele munkálkodni Jézus küldetésében! Hogy kibontsa előtted, mivel lopja az Ördög az életedben a feltámadás erejét és mivel foszt meg attól, hogy betöltsd küldetésed!

Szintén szerdán egyik testvérünk azon gondolkodott, hogy vajon mit mondtak a tanítványok? Biztos nem szó szerint azt mondták, hogy térjtek meg! De akkor mit mondhattak? Illetve mi, hogyan mondjuk? Hogyan beszéljünk úgy Jézusról, hogy abban erő legyen, hogy az vonzó legyen az emberek számára? És megállapítottuk, hogy nincs előttünk recept. De milyen jó is az, hogy nem írták le az evangélisták, hogy a tanítványok szó szerint mint mondtak akkor és ott, mert akkor megspórolnánk magunknak a Lélekre való teljes ráhagyatkozást! Átvennénk szó szerint, amit a tanítványok mondtak és mint varázsszavakat, azt mantráznánk úton útfélen. De Jézus kapcsolatra hív minket Önmagával Lelke által! Azt akarja, hogy tanuljunk meg Rá figyelni! Azt mondta, hogy csak Benne maradván tudunk gyümölcsöt teremni! Ő ismeri azt az embert, akivel beszélünk, és Ő akar rajtunk keresztül utat találni hozzá. Ő akar bennünket felruházni erővel és bátorsággal, amint tette ezt kezdetektől fogva tanítványaival! Ő akar láttatni minket és Ő akarja szánkba adni a szavakat, megmutatni azokat a lépéseket, amelyekre annak az embernek van szüksége, akihez küld minket. Bot és saru kivételével semmit sem vihettek magukkal a tanítványok, ez szintén a kapcsolatról szól. Ez teljes ráhagyatkozást jelent annak a hatalmára, Aki küldi őket. Nem bízhatták magukat semmilyen emberi biztonságra, hanem egyedül Isten gondviselő kegyelmére és ez segítette a küldetésre való fókuszálást is. Semmit nem kellett magukkal vinni, csak engedelmesen el kellett indulniuk! Nem volt kiszámítható útiterv, megtervezett ütemterv, hanem egyedül Istenre hagyatkozás! Ő küldi őket, Ő jár előttük, Ő cselekszik mindent általuk, bennük, körülöttük! Mi sem spórolhatjuk ezt meg: a Léleknek való teljes kiszolgáltatottság a tanítványi lét része! Vagy megtanulunk Rá figyelni, Őt meghallani, vagy erőtlenség és céltévesztett lesz keresztyén életünk és küldetésünk. Ahogyan Jézus az Atyával való kapcsolatból merítve szólt és cselekedett, mi sem tölthetjük be másként küldetésünket, csak akkor, ha a Lélekkel újra és újra betöltekezünk, és Rá figyelve járunk küldetésben! Mert ez a tanítványi kötelességünk: nevéből vallást tenni, magunkat Neki adva élni, Rá nézve harcolni a gonosszal szemben.

És végül miért szükséges, miért egyre sürgetőbb, az hogy a Lélek munkája által betöltsük küldetésünket? Egyrészt azért, mert egyszerűen ez a kötelességünk, ezt parancsolja nekünk Jézus! Másrészt pedig azért, mert „A Lélek pedig világosan megmondja, hogy az utolsó időkben némelyek elszakadnak a hittől, mert megtévesztő lelkekre és ördögi tanításokra hallgatnak, és olyanokra, akik képmutató módon hazugságot hirdetnek, mert lelkiismeretük érzéketlenné vált.” Tapasztaljuk, hogy milyen megtévesztő lelkek, ördögi tanítások vannak körülöttünk. Azt mondtam az igehirdetés elején, hogy a világ egy nagy „határokat

beolvasztó tégelyé változott”, ahol feloldódnak az értékek, határok, igazságok, ahol minden relatív, ahol az abnormális válik normálissá. Amikor egy olyan világ bontakozik ki, ahol az Isten által meghatározott rend, az Átala felrajzolt körvonalak eltűnnek, ahol az igazság relatívvá válik, ahol az ember nem lehet biztos abban, hogyha lánynak születik, akkor biztosan lány-e vagy egy fiú valóban fiú-e, akkor életmentő, hogy Jézus küldötteiként belefessük a világba az evangélium életet helyreállító valóságvonalait! Az önimádatba, hamis szabadságba és hamis igazságba esett embernek ma mindennél jobban szüksége van arra, hogy felismerje zsákutcába jutott reményvesztett állapotát és halljon arról, hogy Jézus ma is Úr a káosz fölött, Ő tud olyan biztonságot adni nekünk, ahol nem fér kétség ahhoz, hogy kik vagyunk és mi az életünk célja, Ő ki tud szabadítani az Ördög köteleiből és meg tudja gyógyítani testi és lelki sebeinket is! Jézus ma minket is küld, minket is felkészít, felhatalmaz a küldetésre! Lépünk bele prófétai, papi és királyi tisztünkbe és legyünk olyan küldöttek, akik a Lélek erejével élnek és cselekszenek ott, ahol élnek! Hogy Isten kezébe vett eszközök tudjunk lenni abban, hogy az Átala felrajzolt, de eltűnőben levő gyógyító határvonalakat visszafessük a környezetünk életébe! Legyen így! Ámen!

(Győriné Vincze Krisztina)